

РЕШЕНИЕ

№ 11

гр. Тутракан, 15.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТУТРАКАН в публично заседание на дванадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Огнян К. Маладжиков

при участието на секретаря Светлана Н. Генчева Гвоздейкова
като разгледа докладваното от Огнян К. Маладжиков Гражданско дело №
20233430100446 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по редовна и допустима искова молба на К. Б. Б. с ЕГН ***** срещу В. В. Б. (с промяна във фамилното име на „Ж.а“ в хода на процеса) с ЕГН *****.

Делото е с международен елемент, тъй като е от значение въпросът за формата, валидността и ефекта на разпоредителна сделка, сключена в държава членка на ЕС, между ответницата и трето лице, докато тя е била в брак с ищеца.

Международната компетентност на сезирания съд следва от чл. 6, буква „в“ и буква „г“ на Регламент (ЕС) 2016/1103 на Съвета от 24 юни 2016 година за изпълнение на засиленото сътрудничество в областта на компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения по въпроси, свързани с имуществения режим между съпрузи.

Подсъдността на делото на Тутраканския районен съд се определя от посочения от ищеца постоянен адрес на ответницата в гр. Тутракан – чл. 105 ГПК, и от цената на иска 2500 лева, който е частично предявен от 18000 лева.

Ищецът К. Б. твърди в исковата молба, следната фактическа обстановка: С ответницата били в граждански брак от 11.08.2018 г., който е прекратен с развод, съгласно решение по гр.д.№ 15/2023 на ТнРС, в сила от 27.01.2023 г. По време на брака, когато двамата били в Кралство Нидерландия, придобили МПС Лексус СТ 200Н 1,8 хибрид, с рег.№ ***, рама № JTHKD5BH302241986. Регистрацията на МПС-то от 10.11.2021 била на

името на съпругата, но ищецът бил този, който е платил изцяло цената от 15945 евро. В началото на декември 2022 г. ответницата се прибрала в България с МПС-то, след което регистрирала автомобила в България на името на брат си И. В. Ж., без знанието и съгласието на ищеца и без да е получил парична сума от продажбата на вещта. Автомобилът бил обявен за продажба, като в обявата бил посочен телефонът на ответницата.

Според ищеца, прехвърлянето на автомобила от бившата му съпруга на брат ѝ е симулативно, а целта ѝ е да избегне делбата му и да получи цялата цена при евентуалната му последваща продажба.

След дадени указания, процесуалният представител на ищеца настоява, че с прехвърлянето на МПС-то на брата на ответницата тя се е обогатила неоснователно, като обогатяването е равно на половината стойност на автомобила към момента на продажбата. Смята, че следва да се вземе предвид пазарната стойност на вещта, независимо от вида на разпоредителната сделка между ответницата и брат ѝ. Преценява, че половината стойност на автомобила е 18000 лева, и че ищецът има право да получи тази сума от ответницата, като осъдителният иск е частичен от тази стойност, само за 2500 лева. Претендира разноски.

Ответницата В. Ж.а в отговора на исковата молба твърди, че средствата, с които е купила автомобила Лексус в Нидерландия били изключително нейна собственост, като една част ѝ били дадени от нейния брат, а другата част от 5000 евро били в сметката на ищеца. Тези 5000 евро обаче били с произход от продажбата на личен неин автомобил Ауди с рег.№ ***, който придобила преди брака, но продала през 2019 г. за сумата от 11000 лева. Причината парите да бъдат по сметка на ищеца било общото решение на бившите съпрузи да сторят така и с цел спестяване.

За Лексус-а твърди, че е купен на нейно име, но за сметка на брат ѝ И. Ж., тъй като по този начин решили да му се издължи. Владението на автомобила предала на брат си в Кралство Нидерландия, като там той пристигнал с полет от България на 01.12.2022 г.

По реда на чл. 145 и чл. 176 от ГПК страните допълват своите твърдения:

Ищецът К. Б. заявява, че с ответницата са нямали сключен брачен договор, който да урежда имуществените им отношения. Бракът им не бил сключен при избран законов режим на разделност. Няма писмено споразумение за избор на чуждо право по отношение на брачните им имуществени отношения. Решили да регистрират автомобила „Лексус“ на нейно име, а не на неговото или общо на двамата, нищо че средствата за покупката били изцяло негови, защото имал още два автомобила на свое име в Нидерландия и за да плаща по-ниски данъци, така решили. Бившата му съпруга притежавала автомобил „Ауди“ с рег. № *** от преди брака и го е продала преди брака; не знае за каква цена и няма никаква представа какво е направила с парите, но те не били внесени по неговата сметка. Потвърждава, че с ответницата имали обща фирма „Б. и Ко“. Има служебен автомобил на фирмата. Когато придобили „Лексус“ –а, отрича тя да е имала „Волво“ и

влиза във вътрешно противоречие с предходното твърдение, че тогава имал два автомобила на свое име, като казва, че двамата били без личен автомобил. Непоследователността в изявленията следва с трето пояснение, че имали един фирмен бус и „Фолксваген Туран“ на негово име.

Ответницата В. Ж.а: Потвърждава липсата на брачен договор, липсата на споразумение за избор на чуждо право и сключването на брака без избран режим на разделност. Отрича ищецът да е имал два други автомобила в Холандия, регистрирани на негово име, когато е придобила „Лексус“ –а. Твърди, че той тогава е нямал автомобили на свое име. Потвърждава, че са имали служебен автомобил на общата им фирма „Б. и Ко“, на тази обща фирма и в момента имало също служебен автомобил. Когато придобила „Лексус“-а, имала и „Волво“, което продала. Оспорва твърдението на ищеца, че „Ауди“-то го е продала преди брака, твърди, че го е продала по време на брака. За „Фолксваген Туран“-а на ищеца тя казва, че той го е продал много преди покупката на „Лексус“ –а. С парите от продажбата на „Ауди“-то и с парите от „Волво“-то, Ж.а възнамерявала да си купи нов автомобил. Понеже нямала банкова сметка, внесла парите по сметката на ищеца. Твърди, че именно тях използвала за покупката на спорния автомобил. Тогава така решили със съпруга си, да не си открива сметка на свое име, защото били семейство и си имали доверие. На въпроса, какво е имала предвид в отговора на исковата молба, че покупката на автомобила, „Лексус“-а, е била за сметка на брат ѝ И. Ж., отговаря, че той искал от нея тя да му купи кола от Холандия и ѝ дал пари за това – 30 000 лева, и тя с парите на брат си, плюс парите от продажбата на „Ауди“-то и на „Волво“-то, купила „Лексус“-а. Тридесетте хиляди лева не били достатъчни за покупката на „Лексус“-а. Дадените от брат ѝ пари, не били с уговорката тя да му ги върне, а да му купи кола с тях. Парите ѝ дал в брой, на ръка, преди придобивната сделка – когато съпрузите били лятото на 2021 г. в България, и същата есен, купили „Лексус“-а. Регистрирали автомобила на нейно име, а не на брат ѝ, защото е купен в Холандия, брат ѝ трябвало да дойде, за да я регистрират на негово име, но не можело да се чака. Трябвало да се регистрира на нечие име и затова регистрирали автомобила на нейното. Предала владението на автомобила на брат си една година след покупката му, защото през това време тя го карала. Брат ѝ впоследствие си купил друга кола в България, и след като вече били купили „Лексус“-а, той ѝ казал: „Сестра ми, карай я, и когато се прибиращ в България, ще ми я донесеш“. Целта на брат ѝ била да препродаде движимата вещ в България. Ответницата Ж. твърди, че е уведомила ищеца за намерението ѝ да предаде владението на автомобила на брат си. Ищецът не разбрал за посещението на брат ѝ на 01.12.2022 г., тъй като не знаели кога точно ще дойде да си вземе колата. Не са го обсъждали, станало инцидентно. Спонтанно. Имали проблеми. Включително домашно насилие. Постоянно се карали с ищеца и тя поискала да си замине, да се прибере в България. Обадила се на брат си и му казала: „ела да си вземеш колата, прибираме се с теб към България“.

Ж. настоява, че колата е прехвърлена в Холандия. Брат ѝ си взел самолетен билет, дошъл и му прехвърлила неговата кола и той ги докарал,

заедно с детето в България. Не са сключвали писмен договор за прехвърлянето на автомобила. Устен бил. Твърди, че не бил нужен писмен договор в Холандия. Прехвърлянето на автомобил в Холандия ставало като се отиде в пощенска кантора, с две лични карти, документа на колата и за 5 минути процедурата по прехвърлянето приключвала. Не трябвало писмен договор, нито нотариус.

На въпроса дали брат ѝ ѝ е доплатил някакви пари при прехвърлянето на автомобила на негово име, ответницата отговаря отрицателно, тъй като се разбрали той да ѝ ги даде впоследствие.

Ответницата твърди, че в деня на заминаването ѝ ищецът вече знаел за предаването на владението на автомобила от нея на брат ѝ. Тя му казала. Ищецът не ѝ е искал никакви пари за автомобила, защото знаел, че колата е на брат ѝ. Тя е наясно, че след пристигането в България брат ѝ е регистрирал автомобила в КАТ-Силистра, защото признава, че е била с него. Впоследствие, по инициатива на брат ѝ, била предприета продажбата на автомобила „Лексус“ в България. Телефонният номер на обявата за продажбата е нейният, понеже брат ѝ работел в кооперацията в с. Дунавец и там нямало обхват. Твърди, че автомобилът все още не е продаден, заради съдебния спор около него. Не е запориран.

Признава, че част от покупната цена, а именно 4945 евро е платена от личната сметка на ищеца. Твърди, че другите 11000 евро са от нейна лична сметка. Твърди, че е теглен фирмен кредит за 10000 евро, но парите са постъпили по фирмена сметка и нямат нищо общо с 11-те хиляди евро в нейната сметка.

В съдебното заседание от 12.01.2024 г. ищецът не оспорва твърдението на ответницата, че процесния автомобил все още не е продаден, че все още е регистриран на името на брат ѝ и не е прехвърлен на трето лице. Въпреки първоначалното становище, когато е заведен искът в РС-Русе, че вероятно договорът между ответницата и брат ѝ е симулативен, процесуалният представител на ищеца не поддържа становище, че братът на ответницата е знаел или не е могъл да не знае за липсата на съгласие у г-н Б. за прехвърлителната сделка.

След преценка на събраните доказателства, твърденията и признанията на страните, обявените за безспорни и ненуждаещи се от доказване факти, както и исканията и възраженията на страните, съдът намира от фактическа и правна страна следното:

Страните са били в граждански брак, сключен в Община Русе, на 11.08.2018 г. и прекратен с Решение № 22/27.01.2023 по гр.д.№ 15/2023 на РС Тутракан – личи от съдебното удостоверение, приложено с исковата молба.

В Нидерландия двамата, като физически лица – „Заемополучател 1“ и „Заемополучател 2“, вземат паричен заем от „БНП парибя лични финанси“, като заетата сума от 10878 евро бива преведена на 09.11.2021 г. по сметка на г-жа Ж. Целта на заема е посочена в споразумението за него, а именно „Автомобил“ – видно от приетите писмени доказателствени средства, представени с молба вх.№ 5534/08.12.2023.

Няколко дни преди превода на парите от банката по сметка на г-жа Ж. на името на ищеца като физическо лице е издадена фактура № 1003052/04.11.2021 от търговец на автомобили за продажбата на процесния „Лексус“ на цена 15945 евро. На 10.11.2021 г. г-жа Ж. извършва плащане от нейната сметка на 11000 евро по сметка на търговеца, останалите 4945 евро признава, че са платени от г-н Б.. Писмени доказателства за направените плащания са представени още с исковата молба.

Автомобилът бива регистриран на 10.11.2021 г. в Нидерландия на името на г-жа Ж., тогава с фамилията Б.. След влошаване на семейните отношения между нея и ищеца тя извършва разпоредителна сделка на 01.12.2022 г. на територията на Нидерландия, приобретател по която е брат ѝ, целяща да прехвърли собствеността на автомобила нему. Сделката е извършена според формата за действителност по законите на Кралство Нидерландия – обстоятелство, което съдът прие в доклада по делото за ненуждаещо се от доказване, тъй като и двете страни го твърдят и черпят доводи от този факт в подкрепа на своите тези. Издадено е от местнокомпетентния орган временно разрешително, валидно до 15.12.2022, за придвижване на автомобила от Нидерландия в България. Братът И. Ж. влиза в България с МПС-то на 03.12.2022 г. и го регистрира на свое име в КАТ-Силистра, без да представя писмен договор за разпоредително-придобивната сделка. Тези факти се установяват от приетата административна преписка по регистрация на автомобила.

След това г-жа Ж. и брат ѝ предприемат действие по продажбата на автомобила в България, като го обявяват в специализиран интернет сайт. Тя признава, че е оставила нейния телефонен номер за контакт с потенциалните купувачи. Пред съда твърди, а в последното съдебно заседание ищецът не отрича, че автомобилът не е продаден на трето лице, който факт съдът приема за ненуждаещ се от доказване, тъй като, съгласно чл. 153 от ГПК, на доказване подлежат спорните факти.

Според приетото заключение по назначената оценителна експертиза, пазарната стойност на движимата вещ е 34400 лева без ДДС.

Искът е за неоснователно обогатяване, по чл. 59 от ЗЗД, а не по чл. 55 от ЗЗД, каквато квалификация е предложена с исковата молба. Фактическият състав на последната изисква обогатяването да е пряко следствие от разпоредителна сделка между ищеца и ответница, докато твърденията в казуса са, че обогатяването ѝ, респ. обедняването на ищеца е в резултат на договор между нея и трето лице. Затова чл. 55 от ЗЗД не намира приложение в случая, като единствено остава чл. 59 от ЗЗД, който се явява общият субсидиарен състав на неоснователното обогатяване.

Първоначално възприетото от съда възражение на ответницата е с правна квалификация по чл. 23 от СК – за пълна трансформация на вещ, придобита в режим на СИО, в лично нейна собственост. Но от допълнителните уточнения по реда на чл. 145 от ГПК, а именно, че дадените от брат ѝ пари, не били с уговорката тя да му ги върне, а да му купи кола с тях, изключват тази квалификация на възражението. Вместо нея, новата,

която съдът приема, е по чл. 292, ал. 2, изр. второ във вр. изр. първо от ЗЗД, а именно: че се твърди наличието на договор за поръчка между брата на ответницата и нея, при който тя действа като негов косвен представител, придобивайки на свое име по възложения мандат процесния автомобил и впоследствие, на осн. чл. 284, ал. 2 от ЗЗД, на свой ред извършва разпоредителна (отчетна) сделка по прехвърляне собствеността на автомобила върху брат ѝ. Всичко това се твърди, че е със знанието на ищеца. Член 292, ал. 2, изр. второ във вр. изр. първо от ЗЗД гласи, че ако доверителят действа от свое име, правата и задълженията от сделки с трети лица възникват за него, но тези права, в отношенията между довереника и доверителя, както и по отношение на третите недобросъвестни лица, се смятат за права на доверителя.

Възражението за наличие на мандатен договор между ответницата и брат ѝ, както и подкрепящите го доводи, не само останаха недоказания, но и категорично се опровергават от събраните доказателства за произхода на средствата, с които е платена цената на автомобил в Нидерландия на 10.11.2021 г.

Доколкото няма твърдения и доказателства къде е било общото обичайно местопребиваване на съпрузите след сключване на брака, приложимо към имуществените им отношения, съгласно чл. 26, пар. 1, буква „б“ на Регламент (ЕС) 2016/1103 на Съвета от 24 юни 2016, е правото на Република България, тъй като страните са български граждани и по общи твърдения не са сключили споразумение за избор на приложимо чуждо право във връзка с имуществените им отношения. Член 27, буква „е“ от този регламент гласи, че правото, приложимо към имуществения режим между съпрузите, урежда, наред с другото, последиците от имуществения режим между съпрузите за правоотношенията между някой от тях и трети лица. В член 28, пар. 1 от Регламент (ЕС) 2016/1103 на Съвета от 24 юни 2016 е записано, че независимо от член 27, буква „е“, правото, приложимо за имуществения режим между съпрузите, не може да бъде противопоставяно от някой от съпрузите на трето лице в спор между третото лице и единия или двамата съпрузи, освен ако третото лице е знаело или, при полагане на дължимата грижа, е следвало да знае за това право. От аргумент за обратното, ако е знаело за приложимото право или, при полагане на дължимата грижа е следвало да знае, приложимото право между съпрузите е противопоставимо на третото лице.

Съгласно чл. 11, пар. 1 от Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година относно приложимото право към договорни задължения (Рим I), договор, сключен между лица, които се намират в една и съща държава към момента на сключването му, е формално действителен, ако са спазени изискванията за форма на правото, което го урежда по същество съгласно същия регламент, или на правото на държавата, в която е сключен. В чл. 12 от Регламента (Рим I) е посочено какво урежда приложимото към договора право по този регламент, но сред изброените не фигурира въпросът за недействителността на договора на основание, което да е различно от формата за действителност на сделката.

Колаборацията между цитираните норми на съюзното право води до извода, че сделката между г-жа Ж. и брат ѝ, целяща да прехвърли собствеността на автомобила върху него, следва да се преценява от гледна точка на формата за действителност според нидерландското право, защото те са се намирали в Нидерландия, когато са я сключили; но преценката на останалите правоизключващи факти следва да се направи според българското право.

Съдът вече прие с доклада по делото за ненуждаещо се от доказване, че сделката е извършена според формата за действителност на Кралство Нидерландия. Същата обаче не е породила целените правни последици. Този извод следва от факта, че братът на ответницата не е имал нищо общо с процесния автомобил, не е дал пари за неговото придобиване, и по нейно признание пристигането му в Нидерландия се случва, след като тя му се обаждат с молба да я прибере, нея и детето, в България. Внезапното отпътуване не е обсъждано дълго преди да се случи, станало инцидентно, спонтанно. Затова ищецът не разбрал за него. Твърди, че имала проблеми с г-н Б., включително домашно насилие. Постоянно се карали и тя поискала да си замине, да се прибере в България. Близката родствена връзка брат-сестра и обстоятелствата около организиране на пътуването на г-н Ж. от България в Нидерландия със самолет, сключения там договор, при все че не е дал пари за автомобила, и връщането му заедно със сестрата и детето в България, категорично доказват, че той е бил наясно с липсата на съгласие у ищеца за извършената сделка. Тази недобросъвестност на приобретателя, който е трето лице за имуществените отношения между съпрузите, влече спрямо него противопоставимостта на българското право. Следователно българското право е приложимо както между бившите съпрузи, понеже към 01.12.2022 все още са били в брак, така и между всеки от тях и третото лице – братът на съпругата, на осн. чл. 26, пар. 1, буква „б“, чл. 27, буква „е“ и чл. 28, пар. 1 от Регламент (ЕС) 2016/1103

По общи твърдения на страните бракът между тях е бил сключен без избран режим на разделност и нямат брачен договор. На основание чл. 21, ал. 1 от СК, независимо че автомобилът е придобит на името на съпругата, след като по-голямата част от средствата за него са от изтеглен на името на двамата банков заем, то и съвместният принос е налице, откъдето следва, че вещта е представлявала съпругеска имуществена общност, върху която, на осн. чл. 24, ал. 1 от СК, съпрузите са имали равни права.

Съгласно чл. 24, ал. 3 от СК, разпореждането с общото имущество се извършва съвместно от двамата съпрузи. Според алинея 5, изр. 1 на същия член, при разпореждане с вещно право върху обща движима вещ чрез възмездна сделка, извършено от единия съпруг без участието на другия, третото лице придобива правото, ако не е знаело или според обстоятелствата не е могло да знае, че липсва съгласие на другия съпруг. От аргумент за противното, ако третото лице е знаело или според обстоятелствата не е могло да не знае за липсващото съгласие, както е в случая, то не придобива правото, предмет на възмездната сделка. От аргумент за по-силното основание, в същата хипотеза третото лице не придобива правото и ако сделката е

безвъзмездна. Ето защо, след като г-н Ж. е недобросъвестен, понеже според обстоятелствата не е могъл да не знае за липсващото съгласие на г-н Б., разпоредителната сделка, независимо от вида ѝ – възмездна или безвъзмездна, не е довела до придобиване на правото от негова страна, макар да са спазени изискванията по нидерландското право за формална действителност на договора.

Горното означава, че и след сделката на 01.12.2022 г. страните по делото са останали собственици на МПС-то. С прекратяването на брака имуществената общност също се е прекратява – чл. 27, ал. 1 от СК, при което бездяловата съсобственост се е трансформирала в съсобственост между бившите съпрузи при равни дялове – чл. 28 от СК.

Административното производство по регистрация на МПС-то в КАТ към ОДМВР-Силистра на името на г-н И. Ж. не е способ за прехвърляне на собственост, поради което, независимо че той фигура в информационните масиви на МВР като собственик, не той, а г-жа Ж.а и г-н Б. са такива. Ищецът не отрича твърдението на ответницата, че брат ѝ все още не е продал движимата вещ другиму.

Предпоставките на иска по чл. 59 от СК, които кумулативно следваше да са налице за уважаването му, са: доказано обогатяване на ответницата, доказано обедняване на ищеца, причинна връзка между двете, липса на основание, липса на друг иск, с който ищецът може да се защити.

С оглед на приетото от съда, че страните по делото продължават да са съсобственици при равни квоти на процесната вещ, не са налице първите две предпоставки на иска, защото нито г-н Б. е обеднял, нито г-жа Ж. се е обогатила, тъй като общият факт, който ищецът навежда за да обоснове правната връзка между обедняването и обогатяването, е смяната на собствеността, каквато не се е осъществила. Освен това, ищецът като съсобственик, който не може да се ползва от вещта си, понеже друг я владее, разполага с ревандикационния иск по чл. 108 от ЗС срещу владеещия несобственик. Що се отнася до обогатяването за времето, през което последният е ползвал вещта, респ. обедняването на действителния собственик, който не е могъл да се ползва от нея – е налице възможност за предявяване на иск по чл. 59 от ЗЗД, отново срещу третото лице. Срещу ответницата ищецът разполага с иск за обезщетяване на вреди от непозволено увреждане – чл. 45 от ЗЗД, каквото представлява фактическото предаване на владението върху автомобила от съсобственика на трето лице без съгласието на другия съсобственик, като по този начин последният бива лишен от правомощието да ползва собствената си вещ. Впрочем, твърди се от страните, че в РС Тутракан е заведено наказателно дело от частен характер за обсебване: ищецът в процесуалното качество на частен тъжител, а ответницата като подсъдима. Именно твърденият деликт би бил основание за претендирането на обезщетение по чл. 45 от ЗЗД за имуществените вреди от него и ако такива бяха заявени по настоящото дело, следваше същото да се спре, до приключване на наказателното производство. Понеже претенцията по настоящото не е за обезщетяване на вреди, а по иск за неоснователно обогатяване, затова не се наложи да бъде спирано.

Доводите на процесуалния представител на ищеца в хода на устните състезания, с които обосновава възможността да защити своя доверител само с иска по чл. 59 от ЗЗД, са неоснователни.

Още в молба с вх.(РсРС)№ 15127/22.05.2023 ищцовата страна твърди, че целта на сделката между ответницата и брат ѝ е да не бъде автомобилът на нейно име и да не може да бъде предмет на делба след прекратяването на брака, при което заставането по-късно на позицията, че „ние не твърдим и не е установено по делото братът на ответницата да е знаел и да не е могъл да не знае“ за липсата на съгласие у ищеца се явява вътрешно противоречие в защитната теза, което се преодолява именно с оглед на установените по делото факти и обстоятелства, водещи до извода, че г-н И. Ж. не е могъл да не знае за липсващото съгласие на г-н Б..

Разликата в хипотезите на двете изречения от чл. 24, ал. 5 от СК не е само във вида на сделката – възмездна или безвъзмездна, както на пръв прочит изглежда да е, а е също в добросъвестността или недобросъвестността на приобретателя. Двете изречения са формулирани така, че се отнасят за добросъвестен приобретател, т.е. такъв, който не знае за липсващото съгласие на другия съпруг, и ако сделката е възмездна – придобива правото без други условия, а ако е безвъзмездна – пак придобива правото, но в условията на относителна недействителност, даваща възможност засегнатият съпруг да оспори разпореждането на брачния партньор в определен срок. Както съдът изложи по-горе, от аргумент за обратното и за по-силното основание, изведени от текста на разпоредбата в първото изречение, когато третото лице приобретател е недобросъвестен, тоест – знае или не може според обстоятелствата да не знае за липсващото съгласие на другия съпруг, изобщо не придобива правото, независимо дали сделката е възмездна или безвъзмездна. След като изначално не придобива правото, изтичането на 6-месечния срок, визиран в изречение второ, няма никакво значение.

Според точка 9, 10, 11 на Постановление № 1 от 28.V.1979 г. по гр. д. № 1/79 г., Пленум на ВС, когато правоимащият може да защити правата си с предвиден по закон точно определен иск, недопустимо е да си служи с иска по чл. 59, ал. 1 ЗЗД. С иска по чл. 59, ал. 1 ЗЗД разполага само този, който въобще не може и не е могъл да защити своето право с друг иск. Възможността на едно лице да защити своето право с определен иск спрямо други лица не отнема възможността му да се защити с иска по чл. 59, ал. 1 ЗЗД спрямо трети лица, по отношение на които няма друг иск, ако те са се обогатили.

Фактът дали братът на ответницата се е разпоредил с процесната вещ би имал значение за обема на отговорността по чл. 45 от ЗЗД спрямо нея и/или по чл. 59 от ЗЗД спрямо брата, с каквито иски разполага ищецът, и които е „прескочил“, завеждайки направо настоящия по чл. 59 от ЗЗД, но срещу г-жа Ж.

Както съдът спомена по-горе, административната процедура в КАТ-Сиестра не е придобивен способ и затова ищецът все още не е изгубил собствеността върху автомобила, съответно не му се дължи равностойността

на неговия дял.

Горното налага да се отхвърли исковата претенция.

Независимо от този резултат, на осн. чл. 92а от ГПК, ответницата следва да бъде осъдена да плати на ищеца 250 лева по договора за правна защита и съдействие с адв. М., сключен с оглед на допълнителното съдебно заседание от 12.01.2023, станало необходимо поради неоснователното отлагане на предходното, за което отговорност носи г-жа Ж.

Водим от гореизложеното, Тутраканският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на К. Б. Б. с ЕГН ***** срещу В. В. Ж. с ЕГН ***** за осъждането ѝ да му плати 2500 лева, частично от общо дължимата сума, явяваща се размерът на обедняването, респективно обогатяването на ответницата, от сключена между нея и И. В. Ж. разпоредителна сделка на 01.12.2022 г. в Кралство Нидерландия с предмет – автомобил „Лексус“ СТ 200Н 1,8 хибрид, рама № JTHKD5BH302241986.

ОСЪЖДА В. В. Ж. с ЕГН ***** да плати 250 лева на К. Б. Б. с ЕГН ***** за сторените разноси по гр.д.№ 446/2023 на ТнРС.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок пред Окръжен съд – Силистра.

Съдия при Районен съд – Тутракан: _____